

**ДО
ПРЕЗИДЕНТА НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-Н РОСЕН ПЛЕВНЕЛИЕВ**

С Т А Н О В И Щ Е

**ОТНОСНО: НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ И ПРАВАТА НА
ЧОВЕКА В КОНТЕКСТА НА МИГРАЦИОННАТА КРИЗА**

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕЗИДЕНТ,

В предложената от Вас тема за обсъждане ще се опитам да изразя ясно и кратко своето мнение относно проблемите в сигурността на Република България и нейния бежански поток. Ще разделя това становище на две части, в първата част ще направя анализ върху състоянието на националната сигурност на Република България, във втората част ще разгледам случващото се в нашата страна въз основа на имиграционния поток от Близкия изток.

Ще започна с едно от многото определения за термина „национална сигурност“: „Национална сигурност е състояние на обществото и държавата, при което са защитени основните права и свободи на гражданите, териториалната цялост, независимостта и суверенитетът на страната и е гарантирано демократичното функциониране на държавата и гражданските институции, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива.“

През последните няколко години се забелязва, че българското общество живее в несигурност и страх. Многобройни са престъпленията в райони на страната, където се ограбват къщи и има нападения срещу възрастни хора. Това противоречи на казаното по горе определение.

Системата за национална сигурност е нефункционална. Състоянието на въоръжените сили на Република България е критично. Не може държава като България, която е разположена на геостратегическо място на политическата карта, да не е способна да охранява въздушното си пространство и да разчита на партньорите си от НАТО (нашите съседни страни). По този начин националната сигурност на страната е в чужди ръце.

Въоръжените сили са подсистема на системата за национална сигурност. След като една от тези подсистеми не функционира правилно и останалите също няма да работят рационално.

На 22 април 1992г. България ратифицира Женевската конвенция за статута на бежанците на ООН от 1951г. заедно с Нюйоркския протокол за статута на бежанците от 1967г.

Един от основните принципи при регулиране на правния режим на бежанците съгласно конвенцията е следния:

„При определяне на правния режим, държавата трябва да гарантира предоставянето на основните права и свободи, съответствие с международните стандарти в областта на правата на човека.“

България като страна по тази конвенция, както и останалите страни от Европа, осигурява тези основни права и свободи на бежанците и се стреми те да се интегрират и да приемат Европейската общност с нейните ценности. Проблема е следния, че тези имигранти или бежанци, не желаят да се интегрират. Те искат да променят Европа съобразно техните ценности и религия.

Видяхме какво се случи в Париж през последните месеци, но това че сме далече не означава, че трябва да пренебрегваме факта, че същото може да се случи и в нашата страна. Може би ни спасява единствено това, че икономическия потенциал на България е твърде малък и благосъстоянието на хората е на твърде ниско ниво и повечето от тях не желаят да останат тук.

Чл. 4 (5) от Закона за убежището и бежанците гласи, че: чужденец, влязъл не по законоустановения ред в Република България, за да поиска закрила, пристигайки направо от територия, където са били застрашени животът и свободата му, е длъжен да се представи незабавно на компетентните органи и да посочи уважителни причини за незаконното си влизане или пребиваване на територията на страната.

Колко от тях незабавно се представят на компетентните органи? Защо имаше сблъсък между тях преди няколко месеца и се стигна до смъртен случай? В крайна сметка виновен е полицията, който защитаваше границата и изпълняваше своите задължения.

Ще разгледам ситуацията от демографска гледна точка. С тези имиграционни потоци населението на България се променя. Има хора от тях, които може би ще останат тук в нашата страна. Ние като член на Европейския съюз би трябвало да приемем определена квота бежанци. Възпроизводството на българския народ спрямо тях е 1:3, т.е. ние имаме малък прираст на населението. След 10 – 20 години числеността на тези хора може да достигна около 30 или 40 процента от цялото население.

Моето мнение по въпроса за национална сигурност е да се направи превъоръжение на Българската армия, да се върне нейното величие, както и мотивацията на служителите в нея. Средствата, които се отделят за сигурност и отбрана да бъдат изразходвани правилно и да се промени изцяло, както управленския състав, така и служителите, които са на средно и на оперативно ниво.

Може би се чудите защо наблягам само на въоръжените сили. Достатъчно средства се заделят за МВР, ДАНС, НСО и пр. Въпреки това при тези системи също има пропуски в управлението и това ги прави нефункционални за българското общество.

Според мен решение може да се постигне относно проблемите на сегашната ситуация с имиграционната криза, но то не може да се вземе само от България. Ние като член на ЕС и НАТО трябва да създаваме координирани действия и да предотвратим риска от потенциални заплахи, както за нашата сигурност, така и за сигурността на Европа.

С уважение,
Християн Борисов Ставрев
студент от НВУ „Васил Левски“